

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: **1/ L.D.**, bytom J.B., **2/ I.**, bytom Z.Z. a **3/ Z.**, bytom K.B. proti žalovanej: **JUDr. K.W.P.**, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu M., s.r.o., Ž.V., IČO: X., zastúpenej advokátom JUDr. P.H.B., **o určenie pravosti prihlásenej pohľadávky v sume 3 082 000 Sk**, na odvolanie žalobcov a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. apríla 2009, č. k. 67 Cbi 231/00-302, takto

r o z h o d o l:

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 9. apríla 2009, č. k. 67 Cbi 231/00-302 sa **z r u š u j e** a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozhodnutím zamietol návrh žalobcov o určenie pravosti peňažnej pohľadávky v sume 3 082 000 Sk. Žalobcovi 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania 491,24 Eur, žalobcovi 2/ uložil zaplatiť sumu 266,09 Eur a žalobcovi 3/ uložil zaplatiť žalovanému sumu 266,09 Eur. Súčasne zaviazal žalobcov na náhradu trov konania (náhradu svedočného) na účet štátu, voči žalobcovi 1/ sumu 10,74 Eur, voči žalobcovi 2/ sumu 5,83 Eur a žalobcovi 3/ sumu 5,83 Eur.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia žalobcovia 1/ až 3/ si uplatnili právo na určenie pravosti peňažnej pohľadávky najskôr spoločne a nerozdielne ako pohľadávku prvej triedy z titulu reštitučného nároku podľa § 68 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní a § 20 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, a to náhradu za živý a mŕtvy inventár a zásoby. Žalobcovia sú oprávnenými osobami podľa § 4 cit. zákona a úpadca je právnym nástupcom podľa § 3 ods. 2 zák. č. 92/1992 Zb. povinnej osoby, Š.. Na majetok úpadcu M. časť V.Ž. uznesením Krajského súdu v Bratislave

spisovej značky 4K 427/99 bol 20. decembra 1999 vyhlásený konkurz. Nárok podľa § 20 zákona č. 229/1991 Zb. bol na súde prihlásený jedinou prihláškou podanou dňa 14. marca 2000 L.D., a to aj v mene L.M.. Hoci súd preskúmal na prieskumnom pojednávaní prihlášku, táto nemohla byť spoločnou prihláškou osôb tam uvedených, t. j. L.D. a L.M., pretože p. L.M. umrela dňa 6. júna 1997. Prihláška bola teda v tejto časti podaná menom neexistujúceho subjektu. Samotní žalobcovia 2/ a 3/ však svoje nároky s dôsledkami podľa § 20 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní prihláškou neuplatnili. Preto nemohli byť ani v konaní o určenie pravosti podľa § 23 ods. 2 cit. zákona úspešní.

Žalobcovia sa domáhali náhrady voči povinnej osobe podľa § 20 zákona č. 229/1991 Zb. za živý a mŕtvy inventár výpočtom podľa počtu hektárov poľnohospodárskej pôdy v zmysle § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 97/1992 Zb. v celkovej výške 3 663 576 Sk, pôvodne pre žalobkyňu 1/ 2 054 520 Sk, po vykonaní odpočtu plnenia vo výške 582 791 Sk, t. j. v sume 1 471 729 Sk a pre L.M. v sume 1 609 056 Sk, a to normatívom 26 700 Sk za jeden hektár poľnohospodárskej pôdy. Podľa žiadosti adresovanej riaditeľovi Š., n.p., Ž. z 26. apríla 1992 sa malo jednať o náhradu podľa počtu zabratých nehnuteľností Š., právneho predchodcovi žalobcov, pretože nebolo možné preukázať celý odňatý živý a mŕtvy inventár a zásoby.

Súd prvého stupňa pokladal za dôvodnú obranu žalovaného, ktorá spočívala v náhrade podľa skutočne vneseného alebo odňatého živého a mŕtveho inventára a zásob. Uviedol, že v samotnom rozhodnutí Regionálnej pozemkovej a informačnej služby Ministerstva pôdohospodárstva SR v Leviciach, číslo: 129/1994 z 22. marca 1994 sa uvádza, že zápisnica z 10. februára 1949 sa nezachovala. V konaní však tieto doklady boli predložené, bolo preukázané skutočné množstvo a druh vneseného živého a mŕtveho inventára. Podľa výpočtov úpadcu z 15. júla 1996 boli určené náhrady v celkovej výške 1 140 021 Sk. Zo zápisnice spísanej dňa 18. októbra 1949 za účasti pracovníka P., štátneho majetku, Ú. a vlastníka Š. s konštatovaním, že pri preberaní majetku patriaceho vlastníkovi Š. ako inventára slúžiaceho k obhospodarovaniu revízneho majetku tento inventár pri preberaní nebol ocenený, bolo tak urobené k uvedenému dátumu. Zápis je podpísaný vlastníkom Š.. Krajský súd preto nemohol akceptovať tvrdenie žalobcov, že nie je autorizovaným majiteľom, ani jeho kompletnosť. Dospel k záveru, že zo zápisnice z jednaní uskutočneného v spoločnosti úpadcu 6. novembra 1997, ako aj materiálom vypracovaným uvedenou spoločnosťou ako výpočet náhrady oprávneným osobám L.D. a L.M., boli výšky náhrad

určené sumami 666 412 Sk pre L.D. a 523 600 Sk pre L.M., s nevyhnutnosťou odpočítať 859 555,04 Sk ako vecné plnenie poskytnuté L.D.. Keďže nešlo o solidárne nároky, žalobkyni 1/ bolo právnym predchodcom úpadcu poskytnuté plnenie vo vyššom rozsahu (859 555,04 Sk) ako bol jej určený nárok (666 412 Sk). Z toho dôvodu žalobu podanú žalobkyňou 1/ zamietol. Žalobu podanú žalovanou 2/ a žalovaným 3/ zamietol z dôvodu, že nedošlo k riadnemu uplatneniu práv voči úpadcovi v konkurznom konaní.

Súd prvého stupňa o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., t. j. podľa výsledku konania. Povinnosť zaplatiť náhradu trov ako vynaložené náklady svedočného odôvodnil poukazom na ustanovenie § 148 O.s.p. a uznesenie krajského súdu z 22. januára 2009.

Proti tomuto rozhodnutiu podali žalobcovia odvolanie s odôvodnením, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho posúdenia veci (§ 205 ods. 1 a ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p.). V odvolaní žalobcovia poukázali na to, že L.M. včas uplatnila reštitučný nárok a po jej smrti vstúpili do práv a povinností jej deti, žalobkyňa 2/ a žalobca 3/. Upovedomenie súdu na podanie incidenčnej žaloby malo byť doručené im, ale v skutočnosti doručené nebolo. Nezmeškali potom lehotu na podanie predmetnej incidenčnej žaloby. Ďalej namietali, že nárok na náhradu za živý a mŕtvy inventár treba posudzovať ako celok, nie ako oddelený nárok L.D. a L.M., lebo ako celok ho aj obidve uplatňovali. Preto aj náhrada musí byť určená ako celok a posudzovaná ako solidárny nárok. Nie je potom možné separátne posudzovať prihlášky L.D. a dedičov po L.M. a ani osobitne vypočítavať náhradu pre žalobcov 1/ a 2/. Namietali výpočet výmery pôdy pre určenie základu nároku za živý a mŕtvy inventár, za stelivá podľa normatívu v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 97/1992 Zb. s tým, že celková výmera majetku bola pred zoštátnením 133 ha 61 á a 12 m². Pretože v čase vzniesenia nároku voči povinnej osobe sa nenašiel preberací protokol zoštátneného živého a mŕtveho inventára, považoval za legitímnu požiadavku pokračovať pri vecnom plnení rovnakým spôsobom, a to výpočtom pomocou normatívu na 1 ha. K zápisnici zo 6. novembra 1997 z rokovania s úpadcom uviedli, že žalobcovia boli prinútení pod tlakom dať súhlas k nevýhodnému riešeniu. Až do súdneho procesu nájdený preberací protokol sa im nedostal do rúk, takže nemali možnosť sa ani k nemu vyjadriť. Namietali nezrovnalosti vo výške približne 640 000 Sk pri vyčíslení živého a mŕtveho inventára Š.Ž. z júla 1996 a aj voči rozhodnutiu súdu vo výpočte výšky náhrady pre žalobkyňu 1/, lebo súd pri určení výšky vecného plnenia bral

do úvahy aj faktúry zaplatené Š.Ž. pred dátumom 20. mája 1996, kedy výška uznaného nároku Š., n. p. bola deklarovaná sumou 1 473 000 Sk. Od tejto sumy nie je možné odpočítať faktúry vystavené pred uvedeným dátumom. Tiež nepokladal za správne stanovisko súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa premlčacej doby, lebo povinná osoba nevysporiadala ich reštitučný nárok do jedného roka od podania písomnej výzvy oprávnenou osobou, uznala svoj dlh čo do dôvodu a výšky a tento nárok uplatnili v lehote 10 rokov v zmysle § 110 a § 112 Občianskeho zákonníka.

Žalobcovia žiadali, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alebo ho zmenil a priznal úroky z omeškania vo výške 17,6% ročne od 13. júla 2000 do zaplatenia.

Proti rozhodnutiu krajského súdu v časti náhrady trov konania podala žalovaná odvolanie. Poukázala na odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., ako zrejmu nesprávnosť pri aplikácii práva. Namietala, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa výpočtu trov právneho zastúpenia nemožno zistiť, akými úvahami sa súd spravoval pri vyčísl'ovaní trov konania, preto v tejto časti pokladá rozhodnutie za nepreskúmateľné a nezrozumiteľné. Trovy právneho zastúpenia boli vyčísl'ené podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z., a to z hodnoty uplatnenej pohľadávky, pretože právo žalobcov možno jednoznačne hodnotiť ako oceniťné, jeho hodnota je jasne vyjadriteľná, a to vo výške prihlásenej pohľadávky v sume 3 000 082 Sk. Tiež namietala, že súd nesprávne priznal položku náhrady cestovného, ktorá bola žalovanou v podaní z 1. apríla 2009 vyčísl'ená na sumu 11 146 Sk a 227,24 Eur, spolu teda v sume 597,22 Eur. Žiadal, aby v napadnutej časti odvolací súd rozsudok zmenil a žalobcovi priznal trovy právneho zastúpenia v sume 5 659,85 Eur.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov žiadala napadnuté rozhodnutie vo veci samej odvolacím súdom potvrdiť ako vecne správne. Poukázal na zápisnice zo 6. novembra 1997 a z 21. mája 1998 s vyčísl'ením náhrady za živý a mŕtvy inventár, z ktorých je evidentné vyčísl'enie vychádzajúce z jednotlivých položiek protokolu z roku 1949.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec v medziach odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolania žalobcov sú dôvodné.

Žalobcovia v prejednávanej veci uplatnili tzv. incidenčnú žalobu o určenie pravosti a výšky pohľadávky prihlásenej do konkurzu podľa § 23 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní, t. j. žalobu, ktorá bola vyvolaná konkurzom.

Podľa zväzku č. 52 konkurzného spisu 4K 427/99 žalobkyňa 1/ prihlásila listom z 10. marca 2000 ako veriteľka úpadcu M., s.r.o. svoju peňažnú pohľadávku v sume 1 473 000 Sk. Podľa obsahu prihlášky súčasne za dedičov po nebohej sestre L.M., a to za žalobkyňu 2/ a za žalobcu 3/ prihlásila peňažnú pohľadávku v sume 1 609 000 Sk. Títo prihlášku nepodpísali. V zozname veriteľov (č. l. 54), vyhotoveného žalovanou, pod číslom 52 sú však všetci traja žalobcovia označení za veriteľov úpadcu s prihlásenou peňažnou pohľadávkou, spolu 3 082 000 Sk (bez uvedenia triedy pre prípad rozvrhu), s poznámkou o jej nepreukázanosti prihlásenej pohľadávky.

Z uvedeného potom nevyplýva jednoznačné stanovisko súdu prvého stupňa uvedené v napadnutom rozhodnutí (str. 8 odsek prvý), že žalobcovia 2/ a 3/ neprihlásili v konkurznom konaní svoje nároky s dôsledkami podľa § 20 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní. Nie je zrejmé z obsahu tohto spisu, či vôbec súd prvého stupňa z konkurzného spisu zisťoval, či žalobkyňa 2/ a žalobca 3/ sú konkurznými veriteľmi. Časť zo zoznamu konkurzných veriteľov nachádzajúceho sa v spise však ich jednoznačne za veriteľov uvádza. Je pritom nerozhodné, že majú v konkurznom konaní určené rovnaké evidenčné číslo. Ak konkurzný súd tieto fyzické osoby zaradil do zoznamu veriteľov, tak krajský súd v incidečnom spore nie je kompetentný preskúmať správnosť ich zaradenia do zoznamu. Preto súd prvého stupňa si z obsahu konkurzného súdu objasní, či žalobkyňa 2/ a žalobca 3/ sú v konkurznom konaní, vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4K 427/99 konkurznými veriteľmi. V prípade, ak sú konkurznými veriteľmi, tak boli oprávnení podať aj predmetnú incidenčnú žalobcu, i keď o výsledku prieskumného konania z 22. mája 2000 neboli informovaní tak, ako žalobkyňa 1/.

Je nesporné, že prihlásené peňažné pohľadávky predstavujú reštitučné nároky, ktoré boli žalobkyňi 1/ a L.M., matke žalobkyňi 2/ a žalobcu 3/ priznané v rámci reštitúcie v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. a že úpadca M. je osobou povinnou poskytnúť náhradu za živý a mŕtvy inventár a zásoby.

Rozpor medzi účastníkmi konania vznikol v spôsobe určenia výšky náhrady. Žalobcovia výšku náhrady požadovali v rozsahu, ako bol dohodnutý v zápisnici z 12. mája

1994 (č. l. 15 spisu), podpísaného za povinnú osobu riaditeľom Š., š.p., Ž., právnym predchodcom úpadcu a medzi zástupcom žalobkyne 1/ a v zápisnici z 26. mája 1994 (č. l. 16 spisu) podpísaného riaditeľom Š.Ž., právnym predchodcom úpadcu a medzi žalobcom 3/ zastupujúcim podľa overenej písomnej plnej moci z 12. apríla 1994 oprávnenú osobu, svoju matku L.M.. Podľa zápisnic výška reštitučného nároku oprávnených osôb bola určená podľa nariadenia vlády č. 97/1992 Zb. normatívom na 1 ha poľnohospodárskej pôdy. Takto výška predstavovala u žalobkyne 1/ sumu 2 054 520 Sk a u L.M. sumu 1 609 056 Sk.

V oboch zápisniciach sa uvádza, že žiadne doklady o prevzatí živého a mŕtveho inventára od pôvodného vlastníka sa nezachovali. Pôvodným vlastníkom bol nebohý otec oprávnených osôb Š.. Právny predchodca úpadcu Š., š.p., Ž. listom z 23. mája 1996 (č. l. 117 spisu) uznal uvedené výšky oprávneným osobám s tým, že žalobkyni 1/ poskytol náhradu formou naturálnych produktov v sume 582 791 Sk, takže zostáva vyrovnať náhradu v sume 1 471 729 Sk.

Žalovaná odôvodňovala určenie výšky náhrady podľa skutočne odobratého živého a mŕtveho inventára a zásob od pôvodného vlastníka s tým, že tento zoznam bol predmetom protokolu z roku 1949. Poukázala na zápisnicu z prerokovania reštitučných nárokov oprávnenej osoby žalobkyne 1/ so zástupcami úpadcu zo 6. novembra 1997 s tým, že z obsahu zápisnice vyplýva, že výška reštitučných nárokov oboch oprávnených osôb, a to žalobkyne 1/ a L.M. bola určená zo zoznamu odovzdaného inventára a zásob.

Súd prvého stupňa poukázal na rozhodnutie Regionálnej pozemkovej a informačnej služby Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky v Leviciach, číslo: 129/1994 z 22. marca 1994, v ktorom sa uvádza, že zápisnica o zozname odovzdávaného inventára z 10. februára 1949 od vlastníka Š. sa nezachovala. Súd v rozhodnutí uvádza, že chýbajúce doklady boli súdu predložené a z nich vychádzal úpadca pri výpočte náhrady, vykonanej 15. júla 1996 v celkovej výške 1 140 021 Sk. Tiež boli predložené záznamy spísané 10. februára 1949 a zápisnica z 18. októbra 1949 podpísaná vlastníkom Š.. Potom po predložení týchto dokladov súd prvého stupňa pri rozhodovaní veci za základ pre určenie oprávnenej výšky náhrady vzal zápisnicu zo 6. novembra 1997, ktorá je podpísaná štatutárnymi zástupcami úpadcu a za oprávnenú osobu žalobkyňu 1/ jej zástupca MUDr. F., ďalej Z. a právny zástupca Mgr. E..

Podľa písomného dokladu označeného ako Vyčíslenie živého a mŕtveho inventára Š. a spol., vykonaného Š. 15. júla 1996 (č. l. 122 spisu), náhrada bola vykonaná podľa § 20 ods. 1 až 5 zákona č. 229/1991 Zb. a nariadenia vlády č. 97/1992 Zb. v znení č. 20/1993 Zb. na základe vložiek E., F., G., a H. sumou 1 140 021 Sk. Jej prílohu tvorí fotokópia výkazov prevzatých inventárov a zápisnica. Z tohto vyčíslenia nie je zrejmé, z akých zdrojov štátny majetok zistil inventár získaný od vlastníka. V spise na čísle listu 228 - 236 sú písomnosti označené ako „Výkaz mŕtveho inventára ku dňu 10. februára 1949 ponechaného vlastníkovi G. a spol.“, vložka F a „Výkaz živého inventára ponechaného vlastníkovi G. a spol. ku dňu 10. februára 1949“, vložka E, „Výkaz zásob ku dňu 10. februára 1949“, vložka G a „Výkaz poľného inventáru ku dňu 10. februára 1949“, vložka H (katastrálne územie B.- O.Ž.), všetko podpísané vlastníkom G.. Tieto doklady nie sú podpísané Š.. V spise sa nachádza len zápisnica z 18. októbra 1949 vo veci „ocenenia mŕtveho inventára bývalého vlastníka Š. nachádzajúceho sa na majetku G. a spol. v kat. úz. obce B.“. Táto zápisnica obsahuje síce podpis vlastníka, ale nie je možné z nej vyvodiť, že je dokladom o odovzdaní majetku vlastníkom tohto majetku štátu tak, ako to súd prvého stupňa uvádza v napadnutom rozhodnutí. Absentuje odovzdávací protokol, ktorý by bol okrem vlastníka podpísaný novým správcom preberajúceho majetku.

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o výške reštitučnej náhrady vychádzal zo zápisnice zo 6. novembra 1997 (č. l. 126 spisu). V nej je uvedené, že celková výška reštitučných nárokov oprávnených osôb L.D. a L.M. je 1 189 012 Sk. S touto výškou síce prítomné osoby súhlasili a konštatovali správnosť výpočtu, ale súčasne žiadali upraviť výšku náhrady o sumu 50 000 Sk (o položku č. 14 mláťačku z vyčíslenia z 15. júla 1996). Odvolací súd nesúhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že došlo k dohode o výške náhrady, pretože z obsahu zápisnice v tejto časti to jednoznačne nevyplýva. Podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo ani k dohode o výške tvrdeného doterajšieho plnenia povinnou osobou v sume 859 555,04 Sk osobe oprávnenej, žalobkyni I/, pretože jej zástupca MUDr. F. túto sumu nepotvrdil, mal jej výšku v určenej lehote (14 dní) dodatočne preveriť. Zo zápisnice ďalej vyplýva, že nedošlo ani k dohode o reštitučnom nároku týkajúceho sa náhrady za živý a mŕtvy inventár, na pozemky v katastrálnom území O.. Pokiaľ ide o konanie prítomných osôb, zo zápisnice nevyplýva, že Z. bol splnomocnený na prerokovanie reštitučných nárokov a na uzavretie dohody po zomrelej oprávnenej osobe L.M. s jej dedičmi, pretože sa v nej uvádza, že dedičské konanie nie je právoplatne skončené.

Prerokovaním reštitučných nárokov 6. novembra 1997 zúčastnené osoby mienili odstrániť právnu neistotu v ich vysporiadaní s tým, že spornosť a pochybnosť týkajúcej sa výšky náhrady nahradia novým záväzkom. Podľa názoru odvolacieho súdu podľa výsledku prerokovania k dohode o urovnaní v zmysle § 585 Občianskeho zákonníka nedošlo. K dohode o výške náhrady nepochybne nedošlo, lebo s uplatnenou náhradou 50 000 Sk povinná osoba nesúhlasila. Osoby konajúce a označené za oprávnené osoby žiadali priznať ďalšie nároky týkajúce sa pozemkov v O., s ktorými povinná osoba tiež nesúhlasila. Navyiac zo zápisnice nevyplýva, že nároky oprávnených osôb boli prejednávané osobami na to splnomocnenými. Zo zápisnice zo 6. novembra 1997 nevyplýva teda odstránenie nedostatkov v spornosti výšky reštitučnej náhrady, a preto výsledky prerokovania v nej uvedené nemohli byť podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa v predmetnej incidenčnej žalobe.

Odvolací súd preto nesúhlasí s jednoznačným stanoviskom súdu prvého stupňa, že v zápise z jednania zo 6. novembra 1997 došlo k dohode o určení náhrad pre oprávnené osoby, žalobkyňu 1/ a L.M., pretože nie je daný právny podklad. Súd prvého stupňa pochybil, keď bez ďalšieho vychádzal z textu zápisnice. Navyiac z obsahu spisu nie je ani nepochybné, že žalobkyňa 1/ od povinnej osoby obdržala istinu 859 555,04 Sk.

Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní doplní dokazovanie v naznačenom smere. Pokiaľ nebude súdu predložený úplný zoznam inventára a zásob (protokol) podpísaný preberajúcou spoločnosťou a odovzdávajúcim, pôvodným vlastníkom Š., tak je potrebné pri určení náhrady za odobratý inventár a zásoby tomuto vlastníkovi vychádzať v zmysle § 20 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. a nariadenia vlády č. 97/1992 Zb. v znení č. 20/1993 Zb. Odvolací súd podotýka, že zápisnice z 12. a 23. mája 1994 (č. 1. 15 a 16 spisu) v celom rozsahu spĺňajú dohodu o urovnaní v zmysle § 585 Občianskeho zákonníka. Povinná osoba v ňom uznala svoj záväzok voči oprávneným osobám s účinkami podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

K námietke žalobcov odvolací súd poznamenáva, že síce náhrada za odobratý inventár a zásoby vychádza z majetku odobratého jednou osobou, ktorá je osobou oprávnenou, ale po jeho úmrtí okruh oprávnených osôb bol určený § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 229/1991 Zb. Zákon určil rovnaké diely deťom a manželovi (manželke) oprávnenej osoby, prípadne ich potomkom v priamom rade (§ 117 Občianskeho zákonníka). Teda náhradu oprávneným

osobám nemožno priznať ako solidárne plnenie ako to žalobcovia tvrdia, ale ako podielové plnenie.

Predmetom sporu bola incidenčná žaloba podľa § 23 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní. Ide o žalobu určovacíu, v ktorej sa konkurzní veritelia pohľadávok, ktoré zostali sporné čo do pravosti, výšky alebo poradia, domáhajú určenia svojho práva v lehote určenej súdom. V konaní o incidenčnej žalobe sa súd bude zaoberať len tým, či pohľadávka z hľadiska hmotného práva vznikla, prípadne či nebola neskôr uspokojená, alebo či nedošlo k jej premlčaniu. Rozhodnutie súdu v tomto konaní nie je exekučným titulom, slúži len pre potreby konkurzného konania. V prípade úspechu žalobcu jej dôsledkom je skutočnosť, že popretá pohľadávka sa považuje za zistenú a veriteľ má právo na uspokojenie prihlásenej pohľadávky v rámci konkurzného konania. Hodnotu tohto práva potom nie je možné vyčísliť v peniazoch. Preto za právne zastupovanie patrí advokátovi odmena podľa § 11 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. za jeden úkon právnej služby - jedna trinástina výpočtového základu.

Právnym zástupcom žalovanej vyčíslená odmena za právne zastupovanie z 1. apríla 2009 (č. l. 275) vychádza z výšky pohľadávky, ktorá bola predmetom tejto incidenčnej žaloby. Pretože súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí priznal žalovanej náhradu trov konania a za právne zastupovanie vo výške vyčíslenej právnym zástupcom, rozhodol v rozpore s § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Súd pri priznávaní náhrady trov konania je povinný prihliadať na účelnosť vynaložených nákladov. To sa týka aj náhrady cestovného za prepravu účastníka, resp. jeho právneho zástupcu na pojednávanie osobným motorovým vozidlom alebo hromadným dopravným prostriedkom. Treba zohľadniť nielen rozdiel vo výške ceny lístka a náklady na prepravu motorovým vozidlom, ale aj stratu času, prípadne noclažné a pod.

Pretože odvolací súd na odvolanie žalobcov zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa, súčasne došlo k zrušeniu aj rozhodnutia v časti týkajúcej sa náhrady trov konania.

V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvého stupňa opäť o náhrade trov konania na súde prvého stupňa, tiež o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. a § 11 ods. 1 a nasl. ustanovenia vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).

Súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.).

P o u ě n i e: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. augusta 2009

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.